

Balajthy Ferenc

Tiszavirág

(„Lég ölé, víz körén
mindenütt vagyok,")
(Weöres Sándor)

Három év vízben, – utána tiszavirág, –
Kérész lét, de egyszeri gyönyörű nász.
Hogy mit miért, soha nem lesz rá felelet,
Szállni kell, amíg a fény el nem temet!

Szőke Tisza felett örült bál, és tánc ez,
Lombok közt a szél halál nótába kezd.
Domboreded keblű évek oly messzi távol,
Fehér víztükör tudja csak, itt nász volt!

Kilenc hónap a magzatvízben, s utána
Kérész lét születhet, – várva a nászra.
Hogy mit miért, soha nem lesz rá felelet,
Szállni kell, amíg a fény el nem temet!

Fényévnyi ölelés

(Manna-Hozsanna)

Te a test vagy, benned én a lélek vagyok.
Kirepedt szőlőszem csókját neked adom.
Egybekelünk, és nincs már aki elválaszt,
Add a szívedet, s ne vonogasd a vállad!–
Vér pezsdül, és tüzet szíthat, ami eljön,
Paplanos ágyat vet fenn egy bárányfelhő.
Kulcslyukon kilesnek a szende csillagok,
Mannával etetlek ott, s jó mézbort hozok.
Hozsanna néked te test és szabad szellem,
Galaxis magzatból, ha újraszülsz engem!
Isten vagy te, ostya anyagba begyúrva,–
S fényévnyi ölelés, – számtalanszor újra!

Aranyba mártott emlék

(Székesfehérvár 1222–2022)

(„Ha lehet és ha nem lehet
szeretni kell ezt az elesett
daliát ezt a nemzetet...")
(Gyurkovics Tibor)

Csak mindig emlékezni, ha kellene, –
Az emlék néha seb, – nyílt fájdalom,
Mint egy ember jó, vagy ha ártalom,
A győzelem él, a gyász csak eltemet.

Mégis mi érdemes, ha el nem vészett,
Gyilkol vagy éltet az emlék, hagyom
S szeretni lehet, vagy nem, vállalom!
Dalia legyen, – vagy rongyos elesett!

Bronznemes, Ezüstdénár, Aranybulla,
Nem éltetve, mind darabokra hullna,
Saját vérünkben, verejtékünkben még,
Égre emeljük, – tőlünk el ne vegyék! –
Hazánkat, nemzetünk segítsd Istenem,
Mert miénk a legszentebb történelem!

Fehérvári vastuskó

(Petőfi Sándor 200)

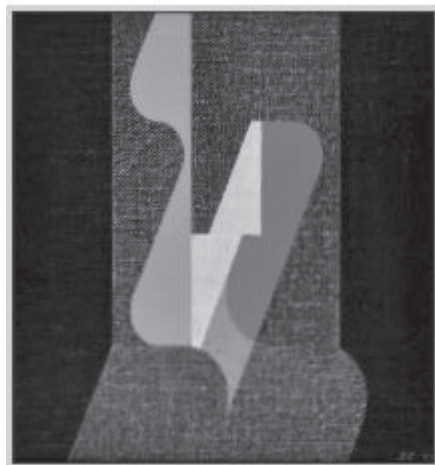
Ezernyolcszáznegyvenkettes
Réz, egykrajcárost vert Petőfi
Sándor a fehérvári vastuskóra.
A Pelikán fogadó színpadán
Tapsolták a színészt estelente.

Költő-komédiást Isten küldte,
Hogy, szívünkbe emlékszögét
Majd örök időkre belénk üsse!

Versfolyam

(Bobory Zolinak a folytatásokhoz)

Álmok árnyékán egy szív, ha fennakad,
Élet Fánk gyökere, akkor sem szakad!
Mit úgy hiszel örök, csak egy pillanat, –
Vers az álom, szabad, – ki költ az a rab!

Etűdök a múlt századból 3 (1975–1991)